

Jonge mensen herontdekken sacrament van de biecht

Erik De Smet

Verzoening is 'in'. Ervaren bemiddelaars bieden uit de echt gescheiden paren hun diensten aan. Experts stappen af in landen waar etnische groepen elkaar naar het leven staan. Maar wat gebeurde er met het sacrament van de verzoening, de eens zo vertrouwde biecht? Waarom is het op onze parochies zo weinig populair?

Een last afgeworpen

SINDS de jaren 1960 lijkt het sacrament van de verzoening, vanouds en beter bekend als de biecht, in het slop geraakt. In parochies staat het persoonlijke of gezamenlijke vieren van dit sacrament nog zelden op de agenda. Menig priester blijkt er zelfs enigszins weerbarstig tegenover te staan. Toch stellen we vast dat dit 'vergeten' sacrament overleefd en nieuwe gedaanten aanneemt.

Allereerst blijkt het biechtgesprek nog altijd gevraagd en aangeboden in paters- en bedevaartskerken, weliswaar onder de traditionele vorm van het intieme en discrete gesprek, al dan niet in de beslotenheid van de biechtstoel. Een tweede vorm is de gemeenschappelijke viering in de parochie, meestal (en vaak uitsluitend) tijdens de veertigdagentijd en de advent. Een derde, nieuwe, vorm zien we de laatste jaren de kop opsteken tijdens de grote jongeren-

evenementen zoals de Wereldjongerendagen. Vele jonge mensen smaken er voor de eerste keer de grote geestelijke rijkdom van dit sacrament.

Wat is het probleem? We vroegen het aan priester Joris Polfliet, algemeen secretaris van de Interdiocesane Commissie voor Liturgische Zielzorg. „Het probleem situeert zich bij de oudere generaties in de Kerk, daarbij ook talrijke priesters. Velen koesteren nare herinneringen aan hun vroege biechtpraktijk. Die kaderde in een dwangmatige sfeer, want als kerkganger moest en zou je nu eenmaal te biechten gaan. De snelheid waarmee die biecht verliep en de hoge frequentie ervan (vele gelovigen gingen wekelijks te biechten, *n.d.r.*) droegen niet bij tot een diepe beleving van het verzoenings sacrament. Mensen werden ook zelden geholpen om tot een goed begrip van de biecht te komen en van viering van het sa-

crament was eigenlijk geen sprake. Al deze negatieve ervaringen moeten wij vandaag in de parochies uitzweten. Bij heel wat parochianen is inderdaad een zekere weerstand te merken ten aanzien van het sacrament van de verzoening.”

Herleving?

De voorbije jaren ontwikkelde zich evenwel een heel nieuwe kijk op het sacrament. Alleen al de nieuwe benaming zegt veel, benadrukt Joris Polfliet. Het gaat niet langer om het opdreunen van een lijstje morele fouten, wel om de verzoening tussen God en mens. Tijdens bovengenoemde grote jongerenevenementen ligt precies daarop het accent. Het past bovendien in een ruimer programma waaraan jongeren op dat moment deelnemen, zeg maar een geestelijk parcours.

Joris Polfliet: „Tijdens deze gelegenheden stellen we bij jongeren een grote behoefte vast om het sacrament te vieren. Let wel, het uitspreken van een persoonlijke belijdenis blijft altijd moeilijk. Al merk ik dat mensen die deze stap durfden te zetten er achteraf heel gelukkig mee zijn. Het is alsof een last wordt afgeworpen. Voor velen is het een grote hulp op hun geloofsweg.”

Kan iets dergelijks ook in parochies? Joris Polfliet ziet alvast enkele interessante pastorale pistes. „Parochies kennen nu al de praktijk van gemeenschappelijke verzoeningsvieringen, al dan niet met kans tot een persoonlijke belijdenis. Voor de veertigdagentijd kunnen we denken aan een combinatie van een parochiale vergevingsmoment en een ruimere verzoeningsviering met verschillende parochies samen. Een voorbeeld? Bij aanvang van de vasten een woord- en gebedsdienst over

Gods barmhartigheid en een oproep tot bekering. Aan het einde van de veertigdagentijd kan er in dekenaat of federatie een verzoeningsviering worden georganiseerd. Op zo'n moment kunnen meerdere priesters ter beschikking staan voor het persoonlijke gesprek, en dat op verschillende plaatsen in de kerk.”

Belijdenis

De liturg ziet in zo'n gemeenschappelijke viering meerdere voordelen. Het geeft mensen een ander beeld van het biechtsacrament. De gezamenlijke viering is een waarachtige kerkervaring, en niet louter individueel. Bovendien past zo'n viering prima in de vastentijd die toch al oproept tot bekering en verzoening.

Joris Polfliet stipt aan dat ook in deze vorm van verzoeningsviering de persoonlijke belijdenis een wezenlijk onderdeel blijft. „Jammer genoeg wordt in vieringen vandaag de individuele schuldbelijdenis vaak te minimalistisch ingevuld. Het uitspreken van een geijkte formule in het bijzijn van de priester is immers geen echte belijdenis.”

Opmerkelijk is dat in paters- en bedevaartskerken nog vaak een biechtgesprek wordt aangevraagd. Polfliet: „Soms hebben mensen inderdaad nood aan een langer gesprek. Wij leggen daarom geen vorm op. De mensen kiezen wel wat hen past. Persoonlijke belijdenis is vaak therapeutisch, maar de kern blijft het herstel van de relatie met Christus. De biecht is tenslotte geen raadgevend gesprek met een priester, maar een sacrament. De ontmoeting met Christus staat centraal. Na de erkenning van het kwaad volgt immers het belijden van het geloof in Gods barmhartigheid. Deze verzoening is het hart van het evangelie.”

Joris Polfliet onderstreept ten slotte dat voor de nieuwe generaties jongeren geduld en respect belangrijke waarden zijn die in het kader van dit sacrament best in acht dienen genomen. Bovendien moeten ze zich volkomen vrij voelen ervoor te kiezen. „Het verzoenings sacrament veranderde meermaals van gedaante. Theologen vermoeden dat we ons vandaag opnieuw in een overgangperiode bevinden”, aldus nog de Gentse priester.

Tijdens grote jongerenbijeenkomsten krijgt het sacrament van de verzoening nieuw leven (en een nieuwe vorm). © KNA-Bild